

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. JUDr. Robertem Hamousem, advokátem se sídlem Saskova 1625, Kladno, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Vinařice**, se sídlem Hlavní 245, Vinařice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2023, č. j. 43 A 6/2023-57,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti JUDr. Roberta Hamouse **se u r č u j e** částkou 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud odmítl žalobu na

ochranu před nezákonným zásahem žalované, který měl spočívat v tom, že jej nezařadila do programu ZZZ – *Zatať se, Zamysli se, Změň se* (dále jen „program ZZZ“). Stěžovatel podal v červnu 2022 žádost o zařazení do programu ZZZ, jehož běh začínal v září 2022 a skončil dne 16. 11. 2022. Stěžovatel do programu zařazen nebyl.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Stěžovatel ve svém nezařazení do programu ZZZ spatřoval nezákonný zásah, pročež podal zásahovou žalobu, kterou se domáhal, aby krajský soud žalované zakázal opakování tohoto nezákonného zásahu a přikázal žalované, aby jej do programu ZZZ zařadila do doby podání návrhu na podmíněčné propuštění.

[3] Krajský soud konstatoval, že se jedná o zápůřčí zásahovou žalobu, pročež je třeba trvat na tom, aby stěžovatel před jejím podáním vyčerpal prostředky ochrany podle § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Takovým prostředkem ochrany je žádost odsouzeného o dozor podle § 16a odst. 5 zákona č. 283/1993 Sb. o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), a následná žádost o přezkoumání způsobu vyřízení podle § 16a odst. 7 téhož zákona. Krajské státní zastupitelství v Praze k dotazu soudu sdělilo, že žádné stěžovatelovo podání v této věci neneviduje. Krajský soud tedy stěžovatele vyzval, aby sdělil, zda a s jakým výsledkem uvedené prostředky ochrany uplatnil. Stěžovatel soud informoval, že se bránil učiněním podání u Ministerstva spravedlnosti, které jeho podání vyhodnotilo jako stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a postoupilo jej k vyřízení Generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR, které stěžovateli sdělilo, že vyhodnotilo stížnost jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že podle judikatury správních soudů nelze stěžovatelem podanou stížnost považovat za prostředek ochrany, který je třeba před podáním zásahové žaloby vyčerpat. Takovým prostředkem ochrany byly již zmíněné instituty žádosti odsouzeného o dozor a žádosti o přezkum způsobu vyřízení. To platí tím spíše v daném případě, v němž stěžovatel spojuje s absolvováním programu ZZZ naději na podmíněčné propuštění – právě státní zástupce, který by rozhodoval rovněž o řečených prostředcích ochrany, se totiž vyjadřuje k návrhu na podmíněčné propuštění a je oprávněn jej i sám podat.

[5] Z uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel podal zápůřčí zásahovou žalobu, aniž by předtím vyčerpal dostupné prostředky ochrany, a žalobu proto jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s. odmítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Stěžovatel brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nesouhlasil s názorem krajského soudu, že měl podat žádost odsouzeného o dozor ke státnímu zastupitelství podle § 16a odst. 5 zákona o státním zastupitelství. Tato žádost by mu totiž ochranu před nezákonným zásahem nemohla přinést, neboť státní zastupitelství není oprávněno přezkoumávat postup věznice spočívající v nezařazení do resocializačního programu ZZZ a stejně tak není oprávněno provádět jakékoliv ingerence ve prospěch vězněné osoby ve smyslu jejího zařazení do resocializačního programu. Na podporu svého

pokračování

tvrzení stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu předložil odpověď Krajského státního zastupitelství v Praze na stěžovatelovu žádost o informace ohledně možností státního zastupitelství v tomto směru. Výklad krajského soudu považuje stěžovatel za formalistický, neboť neposkytuje odsouzeným osobám rychlou a efektivní ochranu. Stěžovatel zdůraznil, že § 85 s. ř. s. nepožaduje vyčerpání naprosto veškerých prostředků ochrany, nýbrž pouze *jiných právních prostředků*. Podání stížnosti, které nebylo vyhověno, je podle stěžovatele zcela postačující.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedla, že o zápisu do programu ZZZ rozhodují provádějící lektoři, v jejichž plné kompetenci je kvalifikovaně posoudit, kdo ze skupiny odsouzených bude do programu zařazen.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci je rozhodnou otázkou, zda obстоjí důvod, pro který krajský soud žalobu odmítl, neboť podle § 104 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může Nejvyšší správní soud přezkoumat pouze zákonnost odmítnutí žaloby. Pro posouzení kasační stížnosti je tedy stěžejní, zda stěžovatel vyčerpal před podáním žaloby prostředky právní ochrany.

[11] Podle § 85 s. ř. s. platí: „*Žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.*“ Jak vysvětlil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, je-li podána zásahová žaloba, musí si soud ujasnit, zda jde o žalobu zápůřčí (směřující proti neukončenému zásahu nebo zásahu, u něhož hrozí opakování), či určovací (směřující proti ukončenému zásahu); pouze u zápůřčí žaloby pak musí zkoumat, zda žalobce využil jiné formy nápravy, jsou-li dostupné. V posuzované věci krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o zápůřčí žalobu, a stěžovatel tento závěr ani nezpochybňuje. Nejvyšší správní soud tedy jen stručně konstatuje, že se stěžovatel domáhal toho, aby se žalovaná zdržela opakování nezákonného zásahu spočívajícího v nezařazení stěžovatele do „*podzimního běhu programu ZZZ*“ a aby mu umožnila program ZZZ absolvovat do podání návrhu na podmíněčné propuštění (12. 7. 2023). Lze tedy přisvědčit závěru krajského soudu, že se jednalo o zápůřčí žalobu, neboť směřovala proti trvajícímu, resp. opakujícímu se zásahu, pročez je pro přípustnost žaloby nutno trvat na vyčerpání prostředků ochrany.

[12] Stěžovatel tvrdí, že prostředky ochrany vyčerpal tím, že podal stížnost podle § 175 správního řádu, kterou Ministerstvo spravedlnosti postoupilo k vyřízení Generálnímu

ředitelství Vězeňské služby ČR; to stěžovateli sdělilo, že vyhodnotilo stížnost jako nedůvodnou.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle jeho judikatury stížnost podle § 175 správního řádu není prostředkem ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., a tedy její podání není podmínkou přípustnosti zásahové žaloby (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, č. 2339/2011 Sb. NSS, či rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS). Jak zdejší soud uvedl v prvním ze zmíněných rozsudků: *„I podle názoru Nejvyššího správního soudu se stížnost svou povahou a právní úpravou blíží spíše dozorcímu prostředku, resp. je nástrojem, který k němu může vést. Ostatně tento závěr jenom potvrzuje dikce § 175 správního řádu. Stížnost má totiž podle něho být vyřízena do 60 dnů a byla-li shledána důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit opatření k nápravě, o nichž vyrozumí stěžovatele, pokud o to požádal. O prošetření vyřízení stížnosti lze požádat nadřízený správní orgán. Procesně se u stížnosti postupuje podle části čtvrté správního řádu a výsledkem je sdělení (vyrozumění). Na vyřízení stížnosti tedy není právní nárok a samotné její vyřízení ještě samo o sobě neznámá odstranění závadného stavu. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatřeních se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal. Takový postup proto neskýtá dostatečný prostor k poskytnutí ochrany či nápravy před nezákonným zásahem. Jednalo by se totiž spíše o formální, než faktický prostředek nápravy a ochrany.“* Obdobný závěr platí i pro obecnou stížnost podle § 26 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 43/2012-40, č. 2768/2013 Sb. NSS.

[14] Zdejší soud souhlasí s názorem krajského soudu, že není-li podání stížnosti podle § 175 správního řádu podmínkou přípustnosti záporní zásahové žaloby, nemůže být v případě, kdy podána byla, považována za vyčerpání prostředků ochrany, tj. nemůže ani zapříčinit přípustnost zásahové žaloby – podání této stížnosti je z hlediska přípustnosti zásahové žaloby zcela irelevantní. Vyřizování stížnosti představuje postup, který neskýtá dostatečný prostor k poskytnutí opravy či nápravy před nezákonným zásahem, a nemůže tedy pro přípustnost zásahové žaloby postačovat podání stížnosti namísto efektivních prostředků ochrany.

[15] Efektivní ochranu práv osob ve výkonu trestu odnětí svobody, do nichž bylo zasaženo nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením vězeňské služby, podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje žádost odsouzeného o dozor (§ 16a odst. 5 zákona o státním zastupitelství) a žádost o přezkoumání způsobu vyřízení tohoto podání u nejbližšího vyššího státního zastupitelství (§ 16a odst. 7 zákona o státním zastupitelství) – právě tyto instituty představují prostředky ochrany, které je nutno vyčerpat před podáním zásahové žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s.; srov. v podrobnostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 As 350/2020-36.

[16] Stěžovatel v podstatě tvrdí, že na jeho případ nelze uvedené judikatorní závěry vztáhnout, protože by mu státní zastupitelství efektivní právní ochranu nemohlo poskytnout, neboť není oprávněno přezkoumávat postup věznice spočívající v nezařazení do resocializačního programu ZZZ a není ani oprávněno provádět jakékoliv ingerence ve prospěch vězněné osoby ve smyslu zařazení do resocializačního programu. K podpoře svého

pokračování

tvrzení stěžovatel předložil vyrozumění Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. KDT 225/2023-7, z něhož vyplývá, že jde o odpověď na žádost o poskytnutí informace, přičemž přezkum postupu věznice či ingerence ve prospěch vězněné osoby je nad rámec pravomoci státního zástupce ve smyslu § 78 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že program ZZZ může být součástí programu zacházení osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. K programu zacházení § 41 zákona o výkonu trestu uvádí především, že (odst. 1) „se zpracovává na základě komplexní zprávy o odsouzeném s ohledem na délku trestu, charakteristiku osobnosti a příčiny trestné činnosti“ a že (odst. 3) „obsahuje konkrétně formulovaný cíl působení na odsouzeného, metody zacházení s odsouzeným směřující k dosažení cíle a způsob a četnost hodnocení. Pravidelnou součástí programu zacházení je určení způsobu zaměstnávání odsouzeného, případně jeho účasti na pracovní terapii, vzdělávání anebo jiné náhradní činnosti, směřující k vytvoření předpokladů pro jeho soběstačný život v souladu se zákonem. Pokud u odsouzeného přichází v úvahu více variant programu zacházení, umožní se mu výběr.“ Program ZZZ lze zařadit pod speciální výchovné aktivity [§ 36 odst. 2 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody], čímž se rozumí sociální, speciální pedagogické, psychologické a terapeutické působení vedené zaměstnanci s potřebným odborným vzděláním, zaměřené zejména na oblast příčin a důsledků páchání trestné činnosti, rizika a kriminogenní potřeby, osobnost odsouzeného, nebo změnu postojů, myšlení a chování odsouzeného (§ 36 odst. 5 výše uvedené vyhlášky).

[18] K povaze programu zacházení se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 10 As 491/2021-63, v němž uvedl: „Program zacházení je výchovný prostředek, který vychází z vnitřního řádu věznice. Vnitřní řád věznice stanoví minimální program. Ten je založen na pracovních aktivitách a určen odsouzeným, kteří si nezvolí žádnou z nabízených variant individualizovaného programu zacházení. Individualizovaný program zacházení se skládá z pracovních, vzdělávacích, speciálních výchovných, zájmových a jiných aktivit a konkretizuje aktivity podle potřeb konkrétního odsouzeného. I tvorba programu zacházení je však správní činností. Hlavním úkolem žalované je totiž prostřednictvím programů zacházení soustavně působit na osoby ve výkonu trestu odnětí svobody s cílem vytvořit předpoklady pro jejich nekonfliktní způsob života po propuštění.“

[19] Na zařazení konkrétní aktivity do programu zacházení není právní nárok, z platné právní úpravy vyplývá pouze právo na řádné uvážení o tomto požadavku a stanovení programu zacházení v souladu se zákonnými kritérii a požadavky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 5 As 18/2012-47). V tomto ohledu je nutno podotknout, že žalovaná je jakožto správní orgán povinna podle § 177 odst. 1 správního řádu respektovat základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu (přiměřeně srov. posledně zmíněný rozsudek NSS nebo další rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2012, č. j. 5 As 71/2012-38). Konkrétně pak v úvahu přichází zejména § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jako j i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. V případě výkonu trestu odnětí svobody lze za relevantní veřejný zájem považovat např. naplňování samotného účelu výkonu trestu odnětí svobody (§ 1 odst. 2 zákona o výkonu

trestu odnětí svobody) či jej vyvozovat ze zásad jednání s odsouzenými (§ 2 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody); z uvedených ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody lze bezesporu vyvodit veřejný zájem na úspěšné resocializaci odsouzeného, kterou je možné naplňovat právě vhodným zvolením aktivit v rámci programu zacházení.

[20] Zásah do stěžovatelových veřejných subjektivních práv tak mohl spočívat především ve způsobu, kterým dochází k výběru konkrétních účastníků programu ZZZ – tento způsob může být diskriminační nebo založen na naprosté libovůli lektorů či se jinak protivit základním zásadám činnosti správních orgánů. Právě to by mohlo být podrobeno přezkumu ze strany správních soudů, pokud by se jednalo o přípustnou žalobu; soud by naopak nemohl, pokud by byl výběr proveden v souladu s těmito zásadami, jakkoliv ovlivnit výběr konkrétních účastníků programu, neboť k zařazení konkrétní aktivity do programu zacházení osobám ve výkonu trestu odnětí svobody žádné veřejné subjektivní právo nesvědčí.

[21] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že k přezkumu postupu při výběru účastníků konkrétního programu je přinejmenším ve stejné míře oprávněno i státní zastupitelství – podle § 78 odst. 2 písm. d) zákona o výkonu trestu odnětí svobody je státní zástupce při výkonu dozoru oprávněn „žádat od zaměstnanců Vězeňské služby ve věznici potřebná vysvětlení, předložení spisů, dokladů, příkazů a rozhodnutí týkajících se výkonu trestu“. Zajisté by státní zastupitelství bylo schopno v případě zjištěného pochybení zjednat nápravu, neboť podle písm. e) téhož ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody je státní zástupce též oprávněn „vydávat příkazy k zachovávaní předpisů platných pro výkon trestu“. Je nutno připustit, že pokud by nebylo shledáno porušení pravidel a zásad vyplývajících s právních předpisů, státní zastupitelství by jen stěží mohlo určovat, kdo se má programu ZZZ účastnit. To by však nenáleželo ani správnímu soudu.

[22] Správnost závěru, že výkon dozoru státního zastupitelství dopadá i na sestavování programu zacházení, potvrzuje i judikatura Ústavního soudu – srov. usnesení ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 2480/15, v němž Ústavní soud uvedl: „Podle ustanovení § 78 odstavce 2 písmene e) zákona o výkonu trestu provádí krajské státní zastupitelství, v jehož obvodu se trest vykonává, dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu. Pokud v případě navrhovatele mělo dojít k porušení právní normy upravující práva osob vykonávajících trest odnětí svobody, zpracování programu zacházení a rozhodování o umístění v průběhu výkonu trestu tak, aby nedocházelo k šikaně ze strany spoluvězňů, bylo k prověření této věci příslušné krajské státní zastupitelství.“

[23] Lze tedy uzavřít, že stěžovatel měl k dispozici prostředky ochrany, konkrétně žádost odsouzeného o dozor (§ 16a odst. 5 zákona o státním zastupitelství) a žádost o přezkoumání způsobu vyřízení tohoto podání u nejbližšího vyššího státního zastupitelství (§ 16a odst. 7 zákona o státním zastupitelství), které mohl využít před podáním zásahové žaloby, což však neučinil. Podání stížnosti podle § 175 správního řádu za uplatnění prostředků ochrany nelze považovat. Stěžovatelem podaná žaloba tedy byla nepřipustná podle § 85 s. ř. s.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda bylo namíste žalobu odmítnout či zda měl krajský soud stěžovatele vyzvat k uplatnění prostředků ochrany a vyčkat jejich vyřízení; tj. zda měl krajský soud zvolit podobný postup, jako judikatura Ústavního soudu vyžaduje v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79

pokračování

s. ř. s. (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, bod 56). Judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na uvedený nálezn dovodila, že v řízení o zásahové žalobě je třeba vzít v potaz prostředky ochrany podané po zahájení řízení o žalobě, jde-li o zásah spočívající ve faktické nečinnosti správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2022, č. j. 4 As 343/2021-31). V případě jiných zásahů je nutno trvat na vyčerpání prostředků ochrany před podáním žaloby – viz nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2023, č. j. 4 As 16/2023-39.

[25] V posuzované věci nejde o faktickou nečinnost žalované. Stěžovatel totiž nebrojí proti tomu, že by o jeho účasti na programu ZZZ vůbec nebylo rozhodováno, ale proti tomu, že do programu zařazen nebyl, tedy bylo fakticky rozhodnuto negativně (a podle stěžovatele nezákonně). Rovněž právní prostředky ochrany nebo nápravy podle § 16a odst. 5 a 7 zákona o státním zastupitelství, které měly být před podáním zápůřčí zásahové žaloby vyčerpány, nejsou prostředkem ochrany proti nečinnosti. Krajský soud tedy nepochybil, pokud poté, co zjistil, že stěžovatel prostředků ochrany nevyužil, žalobu bez dalšího odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[28] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem na základě usnesení krajského soudu ze dne 21. 2. 2023, č. j. 43 A 6/2023-34. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát JUDr. Robert Hamous učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a to podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění. Za tento úkon náleží jmenovanému odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Tato náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy bude z účtu Nejvyššího správního soudu ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena částka 3 400 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 15. září 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu